

Arrest

nr. 163 557 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen, via een op 9 juni 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 6 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 25 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.6.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[K.S.] [...]
+ partner
[S.L.] [...]
+ 3 kinderen
[K.V.] [...]
[K.A.] [...]
[K.A.] [...]
Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 6.4.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [K.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- attaché dd. 10.09.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). “

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 16 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 25 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [D.K.], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[K.S.] [...] nationaliteit Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: “*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Op 16 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 25 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [D.K.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

[S.L.] [...] van nationaliteit Servië te zijn

en haar kinderen:

[K.V.] [...]

[K.A.] [...]

[K.A.] [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In de beschikking van 1 februari 2016 verzocht de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, de partijen om *“alle nuttige inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp uitmaakt van een statutwijziging.”*

De advocaat van verzoekers heeft in antwoord op dit schrijven geen stukken neergelegd waaruit blijkt dat verzoekers nog in het Rijk verblijven.

Ter terechtzitting is evenwel gebleken dat verzoekers sedert 13 oktober 2014 van ambtswege zijn afgevoerd van het bevolkingsregister.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Voormeld vermoeden wordt niet ontkracht door enig stuk.

De raadvrouw die verzoekers ter terechtzitting vertegenwoordigt stelt ter terechtzitting, wanneer haar hier expliciet naar wordt gevraagd, dat zij niet beschikt over inlichtingen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers nog in het Rijk verblijven. Ook nadat haar de kans werd geboden om telefonisch in contact te treden met het kantoor van de raadsman bij wie verzoekers woonplaatskeuze deden kan zij niet bevestigen dat verzoekers nog in België aanwezig zijn.

Bijgevolg dient, gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in voorliggende zaak te worden aangenomen dat verzoekers niet meer in het Rijk verblijven zodat niet blijkt dat zij nog een belang hebben bij de vernietiging van de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als ongegrond wordt afgewezen. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers slechts worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Er blijkt evenmin dat zij nog een belang hebben bij de vernietiging van de in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, aangezien het vermoeden speelt dat zij het land hebben verlaten en dus uitvoering hebben gegeven aan deze beslissingen.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekers, indien zij hun belang bij het ingestelde beroep willen bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dienen te vertonen. Hun houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe zij moet bijdragen, niet verstoren. Aangezien verzoekers woonplaatskeuze deden bij een advocaat, rustte op hen de verplichting om regelmatig contact met hem op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier hun volgehouden belangstelling te betonen voor de hangende procedure en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoekers hebben dit, gelet op de verklaringen van de raadvrouw die hen ter terechtzitting vertegenwoordigt, niet gedaan en geven aldus geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het ingestelde beroep (cf. RvS 16 november 2011, nr. 216.275). Tevens moet worden gesteld dat een verzoekende partij steeds verplicht is om haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht en kan slechts worden vastgesteld dat niet de gevraagde duidelijkheid wordt gecreëerd omtrent de plaats waar verzoekers actueel verblijven.

De Raad kan slechts vaststellen dat niet wordt aangetoond dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK